

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus III. Scena 1

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

remus, omnes ingenii industriaeq; nervos
intendimus. Quod si Regi visum fuerit,
Reipubl. partem nobis gubernandam
committere: bonorum virorum officium
præstabimus, & totius regni commo-
dis pro virili parte consulimus.

PYTHIAS. Quamvis ego aularum con-
suetudine non usq; adeò delecter: tamen
quia fata nos eò ducere videntur, non re-
pugnabo: nec in commissio munere fide-
m ac diligentiam meam ullo unquam
tempore patiar desiderari.

DION. Non dubito, quin Spartam ve-
stram præclarè sitis exornaturi, & Regis
expectationi per omnia satisfacturi.

Actus III. Scena I.

AMICITIA, DIONYSIUS.

Longum iter emensa sum, Rex poten-
tissime, & varias jamdudum peragra-
vi regiones, si qui fortè magnates ac prin-
cipes hospicio me exciperent, monitisq;
meis vacivas aures darent. Sed proh do-
dolor, pusillus est eorum numerus, qui
me non sunt dedignati. Itaq; in ipsam tan-
dem

D 5

dem

dem appuli Siciliam, teq; suppliciter oro,
Rex Serenissime, ut me clementer exci-
pias, neq; admonitiones meas repudies,
Quibus equidem si locum dederis, non te
hujus facti pœnitebit. Nam qui me amans
& colunt: à multis certè molestiis atq; æ-
rumnis immunes, quietam & tranquillam,
addo etiam honoratam degunt vitam.

DIONYS. Audivi ô mulier, verba tua,
quibus ut amore te complecterer, à me
contendisti. Sed tu primùm mihi tuum
nomen dicas.

AMICIT. Hujus ædepol me neq; pu-
det, neq; piget. Nomen Amicitia est mi-
hi.

DIONYS. Tuné es Diva illa exoptabilis?
Equidem nisi præmonitus, te non agno-
vissem: neq; te (quod sciam) in regno
unquam conspexi meo. Mirabili sanè a-
mictu uteris. Dic age, cur nudo incedis
capite?

AMIC. Eo nempe sum ingenio, ut nu-
dè atq; apertè omnia agam, nihil vel simu-
lem, vel dissimulem: nullis utar blandi-
tiis, aut verborum fucis: sed candidè atq;
inge-

ingenuè tùm laudem , tùm vituperem:
tùm hortet , tùm dehortet. Atq; hanc
nudam & simplicem vivendi rationem
omnes illi mecum observant, qui nomi-
na sua mihi dederunt : neq; compendiū
sui causā quicquam agunt, sed ubivis ami-
ci commoda salutemq; respiciunt.

DIONYS. Cùm verò dixeris, te annis ab-
hinc plurimis orbem terrarum peragrās-
se : quī fit, quòd formā etiamnum sis tam
venustā ac floridā, nec illa ætate deficiat?

AMIC. Quemadmodum forma mea
semper viget ac floret : ita etiam veram
amicitiam semper vigere, floridamq; &
novam esse convenit, quæ temporis diu-
turnitate non senescat, minuatur aut in-
termoriatur.

DIONYS. Quid autem docet vestis tua
tam vilis ?

AMIC. Vili propterea utor habitu, ut
ostendam, amicum fidelem, quamvis te-
nui sit conditione , nec opibus abun-
dans, nec clarus natalibus , nec famā
ingens : æquè tamen in precio haben-
dum

dum esse, ac si omnibus fortunæ bonis
afflueret.

DIONYS. At quid sibi volunt ista ver-
ba, in limbo vestis inscripta, MORS ac
VITA?

AMIC. Ne in secundis tantum rebus
amici simus: sed etiam in ærumnis ac pe-
riculis amico constanter adhaerescamus:
immò nec in ipsa morte ipsum defera-
mus. Nec amicis vita defunctis obtre-
temus, eorumq; navos odiosè in morem
hyanae refodiamus.

DIONYS. Fronti tuæ adjecta video duo
vocabula ÆSTATIS & HIEMIS. Quid-
nam latet sub illo involucre?

AMIC. Ne amicus columbas imite-
tur, quæ ad pulcras & copiosas ades agmi-
natim advolant, ad horrea autem inania
nunquam tendunt: nec hirundinum sit
similis, quæ æstivo quidem tempore præ-
sto sunt, ac hiemis asperitate pulsæ reced-
dunt, & terras calidiores petunt. Sed in
utraq; fortuna firmus sit ac constans ami-
cus: & hac maximè re ab adulate se dif-
ferre ostendat: quòd adulator, id est, olla
& mensa sectator, rebus tantum ex sen-
tentia

tentia fluentibus alteri blandiatur: muta-
to autem fortunæ flatu, & calamitatum
procellis ingruentibus, pedem referat,
nec passu tenaci perstet: quippe sui tan-
tùm commodi studiosus, nec amico ex
animo, & propter ipsum bene volens. Ac
sincerus amicus, sive amana sit æstas, sive
tristis hiems: eundem semper vivendi
tenorem observet: nec in pro'peris ami-
co aduletur, nec eidem adversis rebus
presso ac circumvallato indignetur.

DIONYS. Dic porro famina, cur ex-
tento digito pectus apertum monstres!

AMIC. Quia magnum hujus vitæ sola-
tium est amicus, cui secreta cordis tui tan-
quam ipsi tibi aperias, quiq; fideli eadem
silencio custodiat, nec præter rem & in a-
mici perniciem eliminet. Cùm contrà
assentator, rimarum plenus hac & illac
perfluat, nec commissum arcanũ in præ-
cordiis inclusum retinere possit. Insuper
& hoc innuere volo: inter amicos aperte
& candidè, non occultè aut insidiosè agi
oportere: sed ita ut os ac lingua per omnia
cum corde consentiant: nec illud vulga-
tum inter amicos locum habeat:

Melle-

Mellon est sermo, latet imo corde venenum:

Os nectar promit, mens aconit a vomit.

DIONY. Deniq; quamobrem cordi hæc sint insculptæ voces, Propè & Longè, scire pervelim.

AMIC. Amicitiam enim, si vera ac honesta sit, nec temporis longinquitas, nec locorum intervalla dissolvere queunt aut perimere. Nec enim fas est amicorum oblivisci, ob intermissam aliquandiu vitæ consuetudinem: sed eorum vel absentium memoriam perpetuò nobiscum circumferre æquum est.

DIONY. Satisfecisti mulier interrogatis meis, dum rationes vestitus tui, rari fanè ac inusitati, attulisti. Cæterùm, dic age mihi, an in toto terrarum orbe quispiam reperiatur, qui omnes boni amici numeros, ita ut tu jam commemorâsti, expleat? Ego quidem in tota hac rerum universitate vel unum existere haud puto, qui amico in adversis secundisq; rebus æquè fidelis sit: qui absentem æquè ac præsentem diligit: qui in mortuum eodem sit amico, quo in viventem olim fuit.

AMIC.

AMIC. Rara quidem est hæc avis in
terris, & nigro cygno simillima. Verunta-
men reperti quidam sunt, qui secundum
leges, à me præscriptas, amicitiam sanctis-
simè & constantissimè coluerunt. ac non ita
pridem in hanc quoq; insulam duo vene-
runt hospites, viri integritate ac fide præ-
stantes, qui mea præcepta studiosè & ex-
ammissim sequuntur. Cum iis, ô Rex, famili-
ariter conversare. Ex illis enim plura de
me cognosces: atq; ipsi re ipsa demonstra-
bunt, quod sit ingenium verorum & mi-
nimè fucatorum amicorum. Quod si eos
in consiliariorum tuorum numerum ad-
scripseris: Spondeo nunquam fore, ut te
hujus incepti pæniteat. Sed hem tibi illos
ipso. Ego interim abeo, ne vestra turbem
colloquia.

Actus III. Scena 2.

DIONYSIUS, DAMON, PYTHIAS, DION.
REm mihi gratam fecistis, Damon ac
Pythia, quòd me accesseritis. Ac mea
vicissim in vos constabunt officia, & me-
rita. Jam verò succinctè causam vobis ex-
ponam, quare vos accesserim. Gestit ani-
mus meus ex vobis cognoscere, quinam
sincerè